



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **o. s. Obchvat**, se sídlem Stojanova 7, Znojmo, zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, adresa pro doručování: Ředitelství silnic a dálnic ČR, Šumavská 33, Brno, **II) Mgr. L. P.**, **III) Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích**, se sídlem U luhu 23, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2012, čj. 385/2012-120-STSP/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2014, čj. 31 A 6/2013-153,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení I), II) a III) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I.**
Vymezení věci

[1] Po posouzení vlivů záměru „Znojmo, silnice I/38 – obchvat, 1. a 2. stavba“ vydalo dne 6. 6. 1994 Ministerstvo životního prostředí souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů záměru na životní prostředí podle § 11 zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, (dále jen „stanovisko EIA“). Platnost tohoto stanoviska Ministerstvo životního prostředí potvrdilo dne 26. 1. 2005. Dne 28. 4. 2011 souhlasilo s vydáním stavebního povolení s tím, že budou respektovány podmínky tohoto stanoviska EIA.

[2] Městský úřad Znojmo vydal dne 21. 10. 2003 územní rozhodnutí, kterým povolil umístění „veřejně prospěšné stavby: silnice I/38 obchvat, 2. stavba“, a které nabylo právní moci dne 4. 12. 2003. Dne 29. 7. 2005 pak platnost tohoto územního rozhodnutí Městský úřad Znojmo prodloužil.

[3] S odkazem na toto územní rozhodnutí pak dne 25. 2. 2009 Městský úřad Znojmo, jakožto stavební úřad příslušný podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ověřil dodržení podmínek stanovených územním rozhodnutím v projektové dokumentaci stavby a vydal souhlas s vydáním stavebního povolení podle § 15 odst. 2 stavebního zákona. Dne 20. 7. 2011 pak přípisem potvrdil, že tento souhlas zůstává v platnosti.

[4] Následně na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení I) ze dne 1. 6. 2011 vydal dne 9. 2. 2012 Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) stavební povolení, které je předmětem tohoto sporu. Proti stavebnímu povolení podal žalobce a osoby zúčastněné na řízení II) a III) odvolání. V záhlaví označeným rozhodnutím pak žalovaný odvolání zamítl.

[5] Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně žalobce zpochybnil zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného; přitom ho požádal, aby v mezích daných § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal i stanovisko EIA (viz bod [1] shora) a souhlas Městského úřadu Znojmo (viz bod [3] shora). Krajský soud jeho žalobě rozsudkem specifikovaným v záhlaví nevyhověl.

II.

Stručné shrnutí argumentů kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel se neztotožnil s názorem krajského soudu, že souhlas obecného stavebního úřadu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, ani s jeho názorem, že v odvolání proti stavebnímu povolení uplatnil ve vztahu ke stanovisku obecného stavebního úřadu námitky, které je nutné uplatňovat již v územním řízení, nikoli v řízení stavebním. Krajský soud se prý přezkoumatelným způsobem nevypořádal s žalobní argumentací stěžovatele, a to zejména s poukazem na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2011, čj. 10A 149/2010-74 a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2012, čj. 15A 29/2010-188, jež stěžejní otázku posoudily shodně jako NSS

pokračování

v rozsudku ze dne 23. 9. 2014, čj. 1 As 176/2012-140. V tomto směru je napadený rozsudek nejen nesprávný, ale také nepřezkoumatelný.

[7] Stěžovatel dále nesouhlasil ani s tvrzením krajského soudu, podle nějž nelze namítat nepoužitelnost stanoviska EIA ze dne 6. 6. 1994 jako podkladu pro vydání stavebního povolení v rámci žaloby proti stavebnímu povolení pro stavbu 2. úseku obchvatu.

[8] Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Soud se předně zabýval námitkou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení povahy souhlasu obecného stavebního úřadu [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a částečné nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu co do nedostatečného vypořádání odkazu stěžovatele na rozhodovací praxi krajských soudů [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., III.A.]. Poté posoudil otázku použitelnosti stanoviska EIA jako podkladu pro vydání stavebního povolení [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., III.B.].

III.A.

Přezkum souhlasu obecného stavebního úřadu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona

[12] Klíčovou otázkou tohoto sporu je, zda je souhlas obecného stavebního úřadu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona závazným stanoviskem a zda k námitkám stěžovatele měl žalovaný tento souhlas přezkoumávat. V kasační stížnosti stěžovatel shodně jak v žalobě tvrdí, že jeho odvolací námitky směřovaly mj. proti nedostatkům souhlasu Městského úřadu Znojmo ze dne 25. 2. 2009. Tento souhlas prý byl vydán, aniž by byly splněny některé podmínky územního rozhodnutí pro předmětnou stavbu (viz bod [2] shora); konkrétně to, že obchvat měl odvést silniční dopravu mimo centrum města či jeho zastavěnou část (podmínka č. 2), dále pak nebyly dostatečně popsány stavební objekty D114 až D800 (podmínka č. 3) a konečně pak ke stavebnímu řízení nebyly předloženy smlouvy o smlouvách budoucích mezi investorem a vlastníky dotčených pozemků (podmínka č. 6).

[13] Krajský soud se s tímto žalobním bodem vypořádal dvojím způsobem. Prvně uvedl, že souhlas Městského úřadu Znojmo není dle § 15 odst. 2 stavebního zákona ani rozhodnutím, ani závazným stanoviskem, ale jiným úkonem v režimu části čtvrté správního řádu podle § 154 násl. správního řádu. Stěžovatel tedy nemůže být úspěšný s námitkou, že žalovaný nezajistil přezkum souhlasu, protože jeho zákonnost nemusel žalovaný dle § 149 odst. 4 správního řádu přezkoumávat. Nadto konstatoval, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s konkrétními námitkami stěžovatele, byl zákonný a více než dostatečný; námitky směřovaly toliko k samotné zákonnosti územního rozhodnutí (rozhodnutí o umístění stavby) a měly být uplatněny v odvolacím řízení proti územnímu rozhodnutí či v případné navazující správní žalobě, nikoliv až v řízení o stavebním povolení, kdy jsou beznadějně zpozdilé.

[14] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[15] V souvislosti s prvně uvedeným právním názorem krajského soudu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2014, čj. 1 As 176/2012-140, č. 3146/2015 Sb. NSS, věc *Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu* konstatoval, že „[r]ozhodování o žádosti stavebníka o stavební povolení se u speciálních staveb děje ve vzájemné součinnosti obecného a speciálního stavebního úřadu: zatímco obecný stavební úřad s konečnou platností ověří splnění podmínek jím vydaného územního rozhodnutí, speciální stavební úřad posoudí žádost z ostatních hledisek vymezených v § 111 stavebního zákona. Výsledné rozhodnutí pak stanovisko obecného stavebního úřadu musí respektovat. Speciální stavební úřad totiž nemůže přehodnocovat názory vyslovené ve stanovisku obecného stavebního úřadu, neboť tím by nepřipustně zasahoval do působnosti tohoto úřadu a vyjadřoval se k otázkám, které nenáleží do jeho působnosti“ (bod 55). V tomto rozhodnutí tedy dospěl k závěru, že souhlas obecného stavebního úřadu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona je závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 správního řádu, jehož obsahem je speciální stavební úřad vázán (bod 60).

[16] Co se týče nynějšího případu, pokud by stěžovatel vskutku směřoval odvolací námitky i proti obsahu souhlasu Městského úřadu Znojmo, jež je podle shora uvedeného závazným stanoviskem, žalovaný měl postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu a od tohoto dotčeného obecního stavebního úřadu vyžádat změnu nebo potvrzení závazného stanoviska. Pokud by tak neučinil, v souladu s citovaným rozhodnutím zatížil řízení o odvolání vadou. Nezáleží přitom na tom, co říká Odbor stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj v metodickém doporučení ze dne 23. 5. 2013, na které krajský soud odkázal. Toto doporučení je pouhým interním výkladem ústředního správního orgánu, který není pro účely tohoto soudního řízení nijak závazný (čl. 95 odst. 1 Ústavy).

[17] V tomto ohledu je tedy právní názor krajského soudu nesprávný, ovšem tato vada nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Krajský soud se totiž zabýval též způsobem, jakým se žalovaný postavil k námitkám proti souhlasu obecného stavebního úřadu.

[18] V souladu s názorem krajského soudu dospěl zdejší soud k závěru, že podmínka č. 2 a č. 3 územního rozhodnutí (viz bod [12] shora), na něž stěžovatel odkazuje, se skutečně váže k územnímu řízení a jejich splnění nemůže být předmětem přezkumu v stavebním řízení. Neobstojí přitom ani argument stěžovatele, že tyto námitky nemohl vzhledem k tomu, že napadl nezákonnost souhlasu Městského úřadu Znojmo se stavbou, uplatnit již

pokračování

v územním řízení nebo v žalobě proti územnímu rozhodnutí (dále srov. i část **III.B.** níže). Z obsahu územního rozhodnutí vyplývá, že hlavní význam stavby spočívá v odvedení dopravy mimo centrum a zastavěnou část města. Tato podmínka se bytostně váže k rozhodnutí o umístění stavby, v němž se rozhoduje o konkrétním zasazení stavby do vytýčeného území, nikoliv ve stavebním řízení, v němž se podle § 115 odst. 1 stavebního zákona stanoví podmínky pro provedení stavby. Proto tato námitka nemohla být přezkoumávána v rámci řízení o stavebním povolení. Zdejší soud přitom nespatřuje nezákonnost souhlasu ze dne 25. 2. 2009 ani co do nedostatečně podrobného popisu stavebních objektů D114 až D800. Nic v územním rozhodnutí nenasvědčuje tomu, že by Městský úřad Znojmo zavázal v územním rozhodnutí příslušný stavební úřad k podrobnějšímu popisu dotčených stavebních objektů a pozemků. Proto jeho pozdější souhlas se stavebním povolením nemůže být z tohoto hlediska nezákonným. Krajský soud tedy v tomto rozsahu správně uvedl, že uplatnění právě těchto námitek je opožděné (slovy krajského soudu „beznadějně zpozdilé“).

[19] Námitka nezákonnosti souhlasu Městského úřadu Znojmo pro nesplnění podmínky č. 6 územního rozhodnutí má na rozdíl od předchozích dvou námitek odlišný charakter. V tomto bodu územního rozhodnutí Městský úřad Znojmo zavázal příslušný stavební úřad k tomu, aby ve stavebním řízení měl k dispozici smlouvy o smlouvách budoucích mezi investorem a vlastníky dotčených pozemků.

[20] Ve správním spisu jsou založeny seznamy povolovanou stavbou dotčených pozemků (aktuální k roku 2011) včetně výpisů z katastru nemovitostí, a to pozemků ve vlastnictví České republiky, se kterými hospodáří Ředitelství silnic a dálnic, ve vlastnictví Jihomoravského kraje a ve vlastnictví Města Znojma. Dále je zde založena smlouva o právu provést stavbu mezi osobou zúčastněnou na řízení I) jakožto investorem a na straně druhé Jihomoravským krajem ze dne 16. 12. 2009, dále pak mezi osobou zúčastněnou na řízení I) a Městem Znojmo ze dne 6. 11. 2009 a také mezi osobou zúčastněnou na řízení I) a Obcí Kuchařovice ze dne 8. 9. 2009. Ve spisu je rovněž založena smlouva o bezúplatném převodu nemovitosti ze správy Pozemkového fondu České republiky do příslušnosti osoby zúčastněné na řízení I).

[21] Vzhledem k tomu, že obsahem těchto smluv je založení práva osoby zúčastněné na řízení I) provést stavbu nebo pro účely stavby některé dotčené pozemky spravovat a s nimi hospodařit, tyto podklady plně vyhovují podmínce č. 6 územního rozhodnutí ze dne 21. 10. 2003. To, že ve spisu nejsou založeny smlouvy o smlouvách budoucích, jak vyžaduje územní rozhodnutí, není nezákonným nedostatkem podkladových materiálů, neboť osoba zúčastněná na řízení I) zřetelně prokázala své právo stavbu provést, a to nikoliv smlouvami o smlouvách budoucích, ale smlouvami, které toto právo přímo založily.

[22] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že navzdory procesní vadě žalovaného spočívající v nevyžádání změny nebo potvrzení závazného stanoviska Městského úřadu Znojmo, jak měl dle § 149 odst. 4 správního řádu správně postupovat, nebylo odvolací

řízení stiženo nezákonností, pro níž by rozhodnutí žalovaného bylo třeba zrušit. Tato námitka tedy není důvodná.

[23] Stěžovatel krajskému soudu také vytýkal, že jeho rozsudek je co do nezohlednění odkazů na rozsudky Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ústí nad Labem nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je vyhrazena jen vážným nedostatkům odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, a to v případě, že závěry soudem vyslovené vůbec nelze přezkoumat v řízení o kasační stížnosti [z četné judikatury viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS]. Krajský soud se žalobnímu bodu, v němž stěžovatel namítl nevyžádání potvrzení nebo změny souhlasu Městského úřadu Znojmo se stavbou podrobně věnoval na stranách 16 až 18 napadeného rozsudku, kde podrobně popsals svůj náhled na povahu stanoviska podle § 15 odst. 2 stavebního zákona.

[24] Pokud již krajský soud dále detailně nereagoval na všechny dílčí argumenty stěžovatele a výslovně se nevyjádřil k rozhodovací praxi jiných krajských soudů, na kterou stěžovatel v podané žalobě odkazoval, nezakládá to v souladu s výše citovanou judikaturou nepřezkoumatelnost jeho rozsudku pro nedostatek důvodů. Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc *M. CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014 – 43, věc *To & Mi Vdf.*, bod 41, ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012 – 50, věc *SAFINA*, bod 21, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013 – 30, věc *SOLARPARK gama*, bod 41, ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, nebo ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014 – 108, bod 37].

III.B.

(Ne)použitelnost stanoviska EIA ze dne 6. 6. 1994 jako podkladu pro vydání stavebního povolení

[25] Stěžovatel rovněž zpochybňuje použitelnost stanoviska EIA ze dne 6. 6. 1994 v rámci řízení o stavebním povolení. Namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku odůvodnil, proč nelze v rámci přezkumu stavebního povolení zpochybnit *zákonnost* stanoviska EIA, nikoliv to, co namítal žalobce, a to že toto stanovisko je pro účely stavebního řízení z důvodu podstatných změn původně posuzovaného záměru a změn relevantní legislativy *neaktuální a nepoužitelné*.

[26] Nejvyšší správní soud má za to, že touto argumentací stěžovatel zamýšlí překlenout koncentraci námitek stavebního řízení dle § 114 odst. 2 stavebního zákona.

pokračování

Podle tohoto ustanovení se totiž k námitkám účastníků stavebního řízení, které *byly* nebo *mohly být* uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží. Shodnou normu ostatně obsahoval i § 61 odst. 1 starého stavebního zákona č. 50/1976 Sb. (z aplikační praxe srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 As 73/2006-121, nebo ze dne 22. 5. 2008, čj. 1 As 21/2008-81, ve věci *Okresní soud Karlovy Vary*).

[27] Nejvyšší správní soud již mnohokrát konstatoval, že stavební řízení není pouhým pokračováním územního řízení. Oddělení územního a stavebního řízení může v některých případech dokonce způsobit nemožnost následného přezkumu nezákonnosti některých ze společných podkladů těchto řízení. I kdyby ovšem byl přezkum takového podkladu zdlouhavý, nebo již nemožný (např. z důvodu propadlých lhůt k podání opravných prostředků), správní orgán ani soud není oprávněn prolomit nepropustnou bariéru mezi řízením územním a stavebním (k tomu srov. také početnou judikaturu NSS ze dne 1. 6. 2011, čj. 1 As 6/2011-347, č. 2368/2011 Sb. NSS, část IV.B.; ze dne 8. 9. 2011, čj. 1 As 83/2011-565, část IV. A.; ze dne 23. 1. 2013, čj. 1 As 119/2012-86, část IV. A. nebo také ze dne 23. 1. 2013, čj. 1 As 164/2012-54, část IV. A., ve všech cit. věcech jako stěžovatel vystupoval spolek *Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu*).

[28] Předmět obou těchto řízení, tj. okruh řešených otázek, je tedy odlišný. Námitky, které se vztahují k předmětu územního řízení, lze uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoliv v řízení bezprostředně navazujícím; *a contrario* námitky co do nezákonnosti stanoviska EIA vztahující se přímo k řízení o stavebním povolení, je třeba i v souladu s rozsudkem NSS ze dne 19. 1. 2010, čj. 1 As 91/2009-83, věc *Společnost ochránců životního prostředí* přezkoumávat ve stavebním řízení.

[29] Co se týče nynějšího případu, stěžovatel v kasační stížnosti nekonkretizoval, jak se tvrzená *neaktuálnost* a *nepoužitelnost* stanoviska EIA promítla do nezákonnosti přezkoumávaného stavebního povolení; spíše pouze obecně tvrdil, že stanovisko ze dne 6. 6. 1994 je neaktuální, a proto nemůže být pro účely stavebního povolení použité. Takové zpochybnění stanoviska EIA zpravidla nemůže při přezkumu stavebního povolení obstát.

[30] Zdejší soud má také za to, že stěžovatel mohl jak námitku neaktuálnosti, tak námitku nepoužitelnosti stanoviska EIA ze dne 6. 6. 1994 uplatnit již v průběhu územního řízení, neboť mezi datem vydání stanoviska EIA a územního rozhodnutí uplynulo bezmála 10 let. Pokud stěžovatel spatřuje zcela obecný důvod pro nepoužitelnost stanoviska EIA vydaného podle zákona č. 244/1992 Sb., který byl s účinností od 1. 1. 2002 nahrazen zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, tak tuto skutečnost mohl také namítat již při přezkumu územního rozhodnutí. Územní rozhodnutí bylo vydáno až téměř po dvou letech od účinnosti posledně zmiňovaného zákona. Na tomto místě je vhodné připomenout, že krajský soud v bodu 85 napadeného rozhodnutí zcela správně konstatoval, že i navzdory změně právní úpravy posuzování vlivů na životní

prostředí, je nutné považovat stanoviska vydané podle staré právní úpravy za řádné podklady navazujících řízení a dále je posuzovat podle jejich obsahu.

[31] Pokud jde o stěžovatelovy výhrady směřující proti umístění stavby v území, všechny tyto pochybnosti mohl uplatnit již v opravných prostředcích proti územnímu rozhodnutí. Předmětem stavebního řízení totiž není umísťování stavby do území, nýbrž stanovení závazných podmínek pro provedení a užívání stavby (§ 115 odst. 1 stavebního zákona). Při přezkumu žádosti o stavební povolení se lze zabývat pouze těmi námitkami, které mají *přímý* a *konkrétní* vztah k předmětu stavebního řízení (srov. přiměřeně již cit. rozsudek čj. 1 As 91/2009-83, nebo ve vztahu ke starému stavebnímu řádu rozsudek ze dne 29. 6. 2007, čj. 5 As 9/2006-146, č. 1521/2008 Sb. NSS, věc *Ekologický právní servis*). Pokud tedy krajský soud odůvodnil svůj závěr poukazem na § 114 odst. 2 stavebního zákona, nepochybil.

[32] Je nicméně nutné uvést, že rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 As 6/2010-246 (věc *Občanské sdružení OBCHVAT*) zdejší soud zrušil územní rozhodnutí pro stavbu 1. úseku obchvatu města Znojmo. Ohledně společného stanoviska EIA pro úseky 1. a 2. obchvatu města Znojmo konstatoval, že bude třeba opětovně posoudit vlivy změněného záměru stavby na životní prostředí. Tato skutečnost, jak shodně potvrdil krajský soud (bod 88 napadeného rozsudku), se ovšem týká toliko daného územního řízení. Ani kdyby bylo po vydání stavebního povolení pro nyní přezkoumávanou stavbu 2. úseku obchvatu města Znojmo zrušeno pro totožnou stavbu vydané územní rozhodnutí, nemohla by tato skutečnost automaticky založit nezákonnost již vydaného stavebního rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb.). Podobně ani zpochybnění použitelnosti stanoviska EIA v jiném, byť souvisejícím, sporu, nemůže založit jeho následnou neaplikovatelnost v nynějším případě.

[33] Co se týče stěžovatelova upozornění, že osoba zúčastněná na řízení I) si byla vědoma potřeby nového posouzení vlivů záměru na životní prostředí, a navzdory tomu své oznámení pro zahájení zjišťovacího řízení vzala zpět, Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu (bod 91). Tato námitka nemůže být předmětem přezkumu v tomto sporu.

[34] Námitka nepoužitelnosti stanoviska EIA ve stavebním řízení tudíž není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice v řízení úspěšný byl, nicméně v řízení mu nevznikly žádné náklady,

pokračování

kteřé by přesáhly náklady běžné úřední činnosti, a proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly; soud zároveň neshledal, že by u nich existovaly důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání nákladů řízení. Proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení I), II) a III) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu